

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2 Estranger, 2'50

GENERALADA

«O bé a Melilla ó bé a casa»
deya sempre en alta veu;

y a Melilla hi va aquest altre:
Tal hi va que no s'ho creu.»

UN COP D' EFECTE

Las gestions diplomáticas del famoso Moret han tingut per únic resultat l'envió a Melilla del germà del Sultán, que entre cortesias y magarrufas va limitarse a dir de paraula lo que l'Emperador havia ja dit per escrit: aixó es: que 'ns estima y considera molt: que tenim perfecte dret a construir lo fort de Sidi-Guariaix... y res més. A Muley Araaf per més senyas li falta un ull. De manera que 'l famós D. Segimon podrà dir:—A mi no m' ha enganyat may cap xato; pero m' ha enganyat un moro borní.

Las gestions bélicas del general Lopez Dominguez han produhit un cas assombrós, com es l' invenció dels dilemas ab tres termes diferents. Perque ell va dir:— «O a Melilla ó a casa meva.» Y no ha anat a casa seva, ni a Melilla; en cambi s' ha quedat al ministeri. Es just reclamar que se li dongui privilegi per un invent tan imprevisit. ¿Per qué no se li ha de concedir lo tercer entorxat?

D. Práxedes mal podia cuydarse del moro, tenint la guerra a casa. Lo ministeri fusionista estava fent ayguas. Aquella colecció de notabilitats que havian de fer la fortuna de la nació, regenerantla de soca y arrel, se trobavan ja ab l' aygua al coll y a punt d' ofegarse.

Pero varen dir:—¿Y darrera de nosaltres qui vé? Los conservadors están gastats... Un ministeri intermedi produhiria la descomposició completa dels partits de la restauració. Aquell torn tan cómodo per fusionistas y conservadors, que per espay de divuyt anys ens ha assegurat el monopoli del poder quedarà destruyt, trossejat per sempre més; será un fòtil inútil, sense adop possible.

¡Aixó se 'n vá!...
Fatídica paraula.

Y en aquests moments, l' héroe de Sagunto, no se si aconsellat pel Duch de Tetuan que alguns dias avants havia vingut a Barcelona a visitar-lo, realitava un dels moviments estratégichs més notables de la seva vida pública, al pendre sigilosament un cotxe de lloguer y anarse'n a Moncada, pera pujar al tren que havia de portarlo a Madrid.

¿Qui l' havia enviat a buscar? Tothom ho sab; pero ningú ho diu en véu alta y clara. No 'ns hi trenquem lo cap... ó millor dit, no val la pena de que 'ns exposém a que 'ns el trenquin.

¿Pero a quin fi obehia 'l viatge del héroe? ¿Anava a Madrid a formar ministeri? ¿Hi anava a encarregar-se del mando de las tropas de Africa?

Es probable que hi anava a lo que 's presentés. Recordant lo seu viatge, 'l dia que 'l general se decideixi a acceptar per ell un de aquells títuls de noblesa que fins ara ha regalat als seus fills, com si fossin joguinas, podrà adoptar lo següent lema: «Lo mismo sirvo para un fregado, que para un barrido.»

Pero en Sagasta es llest. Ara 's pot dir que primer es atrapat un héroe que un coix. Aixis es que al véurens venir la pedregada a sobre, vá dir:

—Minyons: guardém la vinya.

Y tots los ministres, aixis els que volian anarse'n a casa seva com els que volian quedar-se; lo mateix els de las notas que 'ls de las balas, varen dir:

—Al enemich que vé, pont d' or. Rebemlo ab los brassos oberts, amoixemlo, conquistemlo, nombremlo general en jefe de l' exércit de Africa.

Aquest vá ser lo gran cop d' efecte.

Verdaderament, es un cop d' efecte.

Lo ministeri ha quedat en peu: está descalabrat, si; pero no ha caygut, y aixó per ells es lo essencial. L'efecte verdader del cop vindrá més tart. Hi ha molts cops que no surten fins molt temps després de haverse rebut. Aquest será un dels tals.

Ningú envejará, sens dupte, l' ayrosa situació del ministeri fusionista, verdader ministeri d' opereta, sense autoritat, sense prestigi, que s' aconsola de morir de la pitjor manera, ab una sola condició: que 'l deixin estar lo més temps possible de cos pressent.

¿Creu algú que ha de venir prompte la descomposició, y ab ella aquella irresistible pudó de cos mort, que no s' hi pot tenir nás a cent lleguas de distancia? ¡Induptionable! Aixó es inevitable. Pero no per aixó s' imposará la necessitat de donar sepultura als difunts. Ja están presas totas las midas. Desd' avuy tots los espanyols no sentirém altra olor que la de la pólvora. A Melilla 's baten los nostres soldats: a Melilla donan probas d' heroisme: sobre Melilla 's fixarán totas las miradas: pels riffenyos de Africa s' olvidarán els riffenyos de Madrid.

¿Van comprenent la maniobra dels polítichs de la restauració?

Ja avuy tothom demana una treva per l' istil de la

que imploran allá baix Muley Araaf y 'l bajá del camp. La treva política, la treva de la compassió. Aixó no quita que 'n Moret pensi aprofitarla pera fer passar los tractats de comers que té conjuminats ab Alemania, ab Inglaterra y ab Italia. Ell no será afortunat ab los moros; pero contra 'ls espanyols que treballan y suan, logra sempre tot lo que 's proposa.

* *

Lo nomenclament del héroe pel mando de las forsas de Africa, no hi ha dupte, ha sigut un éxit. No serém nosaltres, qui sobreposant l' interés polítich, a la passió patriótica, deixém de desitjarli la major fortuna en la seva empresa.

Ignorém, no obstant, l' alcans de la seva missió. Si s' ha de limitar a batre a las kábilas y a construir lo fort de Sidi-Guariaix, trobém que 'l cop d' efecte es massa cop.

Si hi ha algún altre pensament més trascendental... esperém y veurém.

De totas maneres, una nova ocasió 's presenta perque 'l partit republicá, secundant los anhels patriótics de la nació, estigui preparat per quan arribi l' hora, que s' acosta ja a marxas forasadas, de fer també 'l seu cop d' efecte.

Y consti que si no 'l fá aquesta vegada, no 'l farà may més.

P. K.

o sols estava a la reserva el valent capitá Ariza, sino que, durant disset anys, cada vegada que corrian rumors de moviments revolucionaris, lo desavavan durant alguns dias en las presons militars.

L' intrépit guerriller, al anar a combatre per la patria, a las ordres dels generals de la monarquia, torna bé per mal, favors per injurias.

Espanya entera, admiradora de la seva intrepides, no consentirá may que a n' aquest valent li tallin las alas.

Veus aquí l' arenga que l' intrépit Ariza va dirigir als disciplinaris de Melilla:

«Fills meus: jo he vingut aquí a salvarvos, a convertirvos de presidaris en homes honrats. Que no 's digui que som una partida de bandolers. Que ningú s' emborratxi, perque sino l' envío altra vegada al penal. Devéu tenir lo valor seré y no 'l valor que dona 'l vi. Vosaltres prestant lo servey qu' estéu prestant sou acreedors al indult y a la llibertat; pero si 'us embrutiau ab l' alcohol dirian que ho feyau per afrontar la mort. Havéu tingut d' olvidarvos de qui sou. Devéu lluytar perque sou espanyols.»

Aixis parlan los valents, capassos com Ariza, de convertir ab sos exemples admirables, als fills del crim, en héroes de la patria.

¿No saben per qué 'ls monárquichs van guanyar las eleccions a Barcelona? La *Dinastia* ho ha descubert, ab una perspicacia que fa caure materialment d' espatllas.

En totas las eleccions anteriores, per las inmediateccions dels colegis no hi havia més que grupos de caras patibularias, y la gent d' ordre, naturalment, s' esquitillavan sense votar.

Pero ara, la persecució contra 'ls anarquistas ha esquivat a tots aquests aucells revolucionaris; «y como los electores han podido votar libremente, el resultado ha sido esta vez bien distinto de las otras.»

Ni més, ni menos.

Vaja, *Sra. Dinastia* que 's necessita tenir molta barra per parlar aixis.

¿Pero que per ventura no sab tothom que a Barcelona a votar no va anarhi ningú? Ni 'ls que tenen cara patibularia, ni 'ls que tenen morro de rata de sargristia. Ningú enterament.

Si la *Dinastia* no té més partidaris que 'ls votants de l' última elecció municipal ¡pobra *Dinastia*!

La veu general d' Espanya ha estat dihent aquests dias:

—¿Se necessita un home!

Es cert. Se necessita un home, y ¡ay! no tenim més que una colecció de microbis fusionistas.

Diuhem qu' en Castelar se mostra arrepenit de haverse separat de la política.

¿Está arrepenit de veras?

Llavoras, imiti a Maria Magdalena: plori, pregui, fassi penitencia, y resignis a escriure la Historia d' Espanya, que 'ls homes conseqüents y enérgichs ja cuidarán de anarla continuant.

No ha resultat cert que 'ls beduhins del desert ataquessin la factoria de Rio de Oro, y molt menos que fessin una degollina ab tota la guarnició.

Mes val aixis; pero de totas maneres seria convenient que 's fes tot lo necessari per evitar que lo que no ha succehit avuy succeheixi al millor dia.

Perque per massa refiats als espanyols casi sempre 'ns toca ballar ab la més lletja.

CARTAS DE FORA.—L' ensotanat de Solivella desde la trona amenaça als que llegeixen certs periódichs y novelas, ab qu' ells seran la causa de que caygui una calamitat sobre 'l poble, com diu que ha succehit ja en altres punts. ¡Qué major calamitat qu' un ensotanat com ell!

A Calella va triunfar per majoria la candidatura republicana. Per minoria sorti elegit un nocedalí y un carcunda. Lo carcunda no es altre que 'l ex-cabecilla Socas, de professió manobra, y regidor d' ofici, que per conservá 'l puesto no te cap reparo en apoyar als fusionistas. L' alcalde actual, carli també, desitja continuar y 's compren, tota vegada que te per encarregat únic de la col·lecta de consums a un seu germá y per president de la comissió a un seu cunyat. Es de notar que l' impost se recauda per administració municipal. ¡Y visca la moralitat!

A Pla de Panadés, a las cinch del mati del dia de las eleccions, se presentaren los mossos del Esquadra a casa de quatre individus, fentlos saber que per ordre del jutje de Vilafranca devian presentarse inmediatamente a dita autoritat. Es de advertir que dels quatre, dos anavan en candidatura. Donchs bé: en lloch de acompanyarlos al jutjat els portaren a la presó, y a las cinch de la tarde, quan ja las eleccions estavan terminadas lo jutje 'ls posá en llibertat dihent que no 'n sabia res. Aquest fet escandalós produhi tal excitació en lo poble, que 'ls republicans guanyaren majorias y minorias.—Mes tart lo President del Centre federal rebé un ofici del alcalde manifestant que desde aquell moment quedava tancada dita associació, per ser punt de reunió dels rabassaires y no representar mes que un centre anárquich. Los federals han donat coneixement del abús al diputat Sr. Lostau, qui ab tal motiu visitá aquella població.

Los que iniciaren la suscripció pera socorre als reservistas del Vendrell, enviaren llistas al Ajuntament, per si 'ls regidors y l' alcalde volian correjir las desetencions que havian comés. Donchs bé: al anar a recullir ditas llistas se notá que la del Ajuntament se 'ls hi retornava en blanch, sense consignarhi la més minima cantitat.—Lo que haurán dit aquells patriotas riffenyos: ¿No 's despedeix per tot als reservistas ab musica? Donchs nosaltres també ho havém fet, sols que pel cas no hém usat mes que una nota... *Re, re, re, re.*

HÉROES DE LA GUERRA

Angel Mir Casares

Es lo Jefe del batalló disciplinari de Melilla que tant s' ha distingit en la campanya de Africa. Després de admirarlo com a valent y d' estimarlo com a catalá, ja qu' es fill de Tremp, no podém menos de acompanyar lo seu retrato, ab alguns datos biográfichs, que realzan la seva simpática figura.

Desde qu' entrá a servir al exércit en 1857, fins avuy,

FAMILIAS DE FRAJANA INTERNANTSE PERA FUGIR DEL ATACH DE LAS TROPAS ESPANYOLAS
(Dibuix del nostre corresponçal J. BLANCO CORIS.)

N fusionista que no pensa gens ab la patria y si sols ab lo partit y ab continuar remenant las cireras com fins ara, referintse al hábil nombrament del general Martínez Campos, deya aquest dia:

—Al últim l'hem embarcat.
—¿Qué dius, que l'heu embarcat?—va exclamar un partidari del héroe de Sagunto.—¡Está bé! Pero jo t'asseguro que ja vindreu á bordo á menjar galleta.

A Melilla s'hi troban actualment la friolera de 23 generals.

Ara si que podrém dir que aixó de haverhi allá tants generals, no té res de particular.

Cantarella de actualitat:
«O bé á Melilla ó bé casa» aixó un general vá dir.
Y ni á casa, ni á Melilla.... donchs se 'n ha tornat al lit.

Los que han vist á Muley Araaf,asseguran qu' es borni.

Un soldat catalá, al veurel, diuhen que vá dir:
—Miréu, noys, que simpátich qu' es: sempre fa l'ullet.

Muley Araaf va obsequiar al general Macias ab una espingarda y un sabre.
Un periódich, ab molt bona sombra diu que aque-

llas dos armas son la representació exacta de la carabina de Ambrosio y de la espada de Bernardo.

¡Y encare dirán qu' en Sagasta va coix!
Apenas va tenir noticia de que 'n Martínez Campos anava precipitadament á Madrit, D. Práxedes va segarli la ventatja.

Vaja, que si en lloch de dedicarse á la política l'home del tupé, s' hagués dedicat á la xalaneria, no hi hauria gitano al mon que pogués ferli la competencia.

¿Y qué dirém de D. Arseni?
Apenas va veure á n' en López Dominguez, li vá dir:

—Precisament venia á Madrit á treballar per vosté, á fi de que li conferissen lo mando de Melilla.

¡Quinas bromas!
Ara sí que podrém dir: «Entre bobos anda el juego.»

Un vellet contemplava dimecres la marxa dels brillants regiments de Sant Quintin y Luchana y deya:
—No sé 'l que donaria per trobarme al lloch de aquests soldats!

—Aixis m' agradan els homes—vá dirli un seu nebot—que tinguin patriotisme.

—Ca, home ¿no sabs per qué ho dich? Perque al trobarme al lloch d' ells, seria senyal de que m' hauria pogut treure quaranta cinch anys de sobre.

Quan los ministros per salvarse de una catástrofe, van nombrar á n' en Martínez Campos general en jefe de Melilla, molts periodistas ansiosos de impresions els preguntavan:

—¿Qué ocurre?
Y tots los concellers de la corona responian lo mateix:

—Nada... nada...

¿Creuhen vostés que al dir aixó volian significar que no passava res?

No senyors: lo que tractavan de indicar es senzillament que la situació no se 'n havia anat á fons... y qu' encare nadava.

Al famós germá del Sultán se li han donat 24 horas de temps pera refugiarse dintre de Melilla, ó per tocar pirandó, territori enditre.

Muley Araaf, espavilat...

Mira que 't farán malbién!

Si no 's decideix per una cosa ó altre, y trayentli l'ull que li queda 'l deixan cego, no cal que dongui la culpa á ningú.

Alerta, Muley Araaf:

pot veni una bala y ¡plaf!

AVIS IMPORTANT

Devém advertir á nostres lectors, y als corresponçals y clients de la casa editorial de D. I. López Bernagossi, editor, establerta en la Rambla del Mitj, núm. 20, que aquesta res te que veure moral, ni materialment ab uns editors que van ja fá temps, segons sembla, recullint anuncis pera publicar una Guta de Barcelona.

La presunció de que tal vegada s' estiga abusant del nom de dita casa, fá que molt apezar nostre tinguém que dirigir aquesta advertencia pública, obligats per algunas infundadas reclamacions que aquests últims dias ens han sigut dirigidas.

Sortirá dintre de pochos dias
L' ALMANACH
DE
LA CAMPANA DE GRACIA
PERA 1894

No deixin de fer lo pedido nostres corresponçals.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez. Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA